

благословѣйтѣ си; защото ный смы оморены да вы гледамы въ такова невесело състояніе, и ный не можемъ да живѣимъ спокойны, ако не сте спокойны и вый.

— Майчице, вый сте тѣй добра както и добрыйтъ Богъ, и дѣдо ми такожде, отговори Германъ; но вашето съчувствіе не ще може да исцѣри скърбѣтъ, която мя е обладала: момата, коѣто азъ искамъ, не мя ще.

— Защото треба да е много млада, не ли? Но то бы было безуміе и отъ вашѣ странѣ да искате да ся привържете до еднѣ младость.

— Е на! да, това е така, тыщо, азъ имамъ тѣзи лудость да съмъ ся привързалъ до еднѣ младость, и самъ си ся коря за това. Азъ правя всичко що зависи отъ мене за да ся освободя отъ тѣзи мисль; но работя ли или почивамъ, въ черковѣ ли съмъ или въ леглото, съ дѣцата си ли съмъ или съ васъ, все това ми е на умъ, и за нищо друго не мога да помисля.

— Тогава ще каже чи вы сѣ магюсали, Германе, е? За това нѣма освѣтъ единъ лекъ, т. е. тази мома да измѣни мнѣніе и да вы послуша. Ще потреба, слѣдователно, да ся намѣся и азъ, и да видя да ли ще бѣде това възможно! Вый ще ми кажете гдѣ ся намѣрва тя и какъ ся казва.

— Увы! мила майчице, азъ не смѣѣхъ, каза Германъ, защото вый ще ми ся присмѣете.